

Anna Maria från Bahia

Sonja Pleijel

Anna Maria från Bahia

Sonja Pleijel

Sonja Pleijel

Anna Maria från Bahia

Illustrationer av
Joan Sandin

Saga

Anna Maria från Bahia

Copyright © 1977, 2018 Sonja Pleijel och SAGA Egmont,
an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726036282

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

Till Silima och Marcos

1

Jag hade inte tittat ut och Fastrella sa ingenting när hon bad mig gå och tömma slasken. Så när jag kom ut på gården blev jag stående stel av förundran.

Världen var förvandlad. Hustaken, träden, gårdens stenar, allt var vitt, vitt vart jag såg. Hela rymden var fylld med vita små tussar som tyst dalade ner från himlen, de fyllde mina ögon när jag tittade uppåt, strök ner som mjuka små dunfjun på mina kinder, min panna, mina händer, som jag sträckte emot dem. Jag visste vad det vita var, jag hade hört talas om det, men jag hade ännu aldrig sett det.

”Pedro, Bonita!” ropade jag. ”Titta, det är snö!”

Pedro och Bonita blev också vilda av hänförelse. De skuttade ystert omkring, de tog mig i händerna och så dansade vi skrattande i ring runt slaskhinken, som jag hade ställt ifrån mig. Till sist stod vi stilla med uppåtvända ansikten och gapade stort för att fånga upp de kallkittliga små dunfjunen med tungan.

Men då hände något som bums slet sönder min lycka. Jag hörde skratt, nej, det var inte Pedros och Bonitas. Jag såg två ansikten kika in genom öppningen i det höga röda planket runtom vår gård. Det var grannens barn, Ragnar och Ingrid, vars namn jag inte kan uttala, bara tänka. De pekade på mig och skrattade:

”Titta på Anna Maria från Bahia, hon är inte klok!”

Pedro och Bonita sa de ingenting om, men det är klart, andra kan ju inte se dem. Det är bara jag som vet att de finns.

I nästa ögonblick hörde jag Fastrellas röst, hon kom utrusande och skakade mig i axlarna och väste: "Här står du i strumplästen din toka, och sa jag inte åt dej att tömma slasken!"

Hon tömde slasken själv, och mig körde hon in. Jag gick in till min skrubben innanför köket - den som kallas pigkammaren fast det inte finns någon piga - och satte mig i pinnsoffan. Jag var kall och våt om fötterna och överallt, men det kände jag inte, inte först. Jag bara lyssnade på det som skrek inom mig. Toka! skrek det. Toka!

Toka. Nog vet jag vad det ordet betyder, jag har hört det så många gånger sen jag kom till det här svenska landet. Hemma i Bahia sa de andra ord om mig, de sa "morena" eller också "bonita", det betyder "vackert". De tyckte att jag var ett vackert barn. Är jag inte det då?

"Det är du *visst!*" sa Pedro. "Gå och titta i spegeln själv!"

Jag rusade upp från pinnsoffan och in i finkammaren, det rum innanför köket som bara eldas när det kommer främmande, och där den fina spegeln med kung Karl Johans bild hänger. Jag drog fram en stol till spegeln, men just då hörde jag att Fastrella kom in, och då rusade jag tillbaka in i köket och där stod jag, bara stod.

"Anna Maria, vad har du för dej?" ropade Fastrella. "Stå inte där och dröm! Gå och byt om fötterna, du är ju plaskblöt!"

Jag gick in i min skrubben, satte mig i pinnsoffan och drog av mig de våta strumporna, men jag tog inte på mig mitt andra par. De där otäcka svarta ullstrumporna man måste ha på sig i det här svenska landet sticks som tistlar, allra mest när de är torra. Jag satt på soffkanten och viftade med tårna för att få dem varma, och då brast Pedro och Bonita i skratt. De skrattar alltid när jag viftar med tårna, de tycker att jag har så långa lustiga tår.

"Ska du inte ta på dej strumparna?" sa Bonita. "Du ser ju ut som ett plockad höna på bena, titta så du fruser. Och känn så du skakar! Du fruser ju opptill med, ta på dej koftan!"

"Nej", sa jag. "Koftor sticks." Och jag var förargad för att Bonita pratade en så dålig svenska.

"Vänta", sa Pedro, som alltid är så omtänksam och snäll. Fast

inte kan han prata riktig svenska han heller.

Han gick fram till min lilla klädkista, den jag fick med mig från Bahia, och tog fram Mamitas sidensjal, och den la han om mina axlar. Sjalen är så mjuk, och det är Pedros händer också, de påminner lite grann om Mamitas händer, när hon var god och glad. Den fina själen hade Mamita alltid på sig när hon vandrade iväg i sina vida granna kjolar med torgkorgen på huvudet. Hon var så vacker då!

"Äh, tänk inte på det nu", sa Pedro. Det säger han alltid när jag börjar tänka sorgsna tankar. Ofta hittar han på något lustigt då för att få mig att skratta i stället för att gråta. Och det gjorde han nu med, han sa:

"Du, Anna Maria, jag svalte precis trettisju snöfjun där ute nöss, och nu ska jag blåsa ut dom igen, titta bara, räkna!"

Han blåste upp kinderna och så stötte han ut snötussarna med ett pipande ljud för var och en. "Räkna!" sa han, "räkna!"

Bonita och jag började räkna, men Pedro såg så lustig ut med sina bulliga svarta kinder och de fladdrande snötussarna runtom huvudet att vi kiknade av skratt och alldeles kom av oss i räkningen.

Då stod plötsligt Fastrella i dörröppningen. Hon stirrade på mig som om hon såg ett spöke, och så sa hon: "Vad gör du, Anna Maria? Vad skrattar du åt?"